

му: аго, да му е драго“ учи народната мъдростъ.

По сиющето му лице, азъ разбрахъ, че Пашаковъ се прѣгъва подъ товара на лавритъ си, деликатна данъ на услужливото приятелство.

Той наближава, а азъ скърцамъ съ зъби, като грѣшникъ въ ада, и мърморѣ:

— „Каине! прѣдателю! убийцо! черкезино! разбойникъ кръвнишки! Къкво да ти кажъ, като съмъ прочелъ само четири реда отъ съчинението ти, а останалитъ да знамъ че въ Черната-Джамия да ме фърлатъ, нѣма да се рѣшъ да ги прочетъ!.. Какво да ти кажъ сега, нещастнико? Нудишъ ме да излъжъ, приятелю; карашъ ме да откупъ удовлетворението на твоята авторска суетностъ съ собственното си самоопозоряване, защото лъжа отъ любоугождество е самоопозоряване, извършено отъ човѣка възъ себе си... Да ти явъ истината, която ти не искашъ и не желашъ, даже за лице, нито си приготвенъ да я чуешъ, трѣбва ми героизмъ, за който азъ не съмъ приготвенъ сега...“

Тѣй бѣбръ азъ и молъ провидѣнието да се намѣси въ тоя критически мигъ, да ми помогне въ голѣмата бѣда, да ми прати нѣкои други приятели—да ме отървжтъ отъ този; или — да избухне нѣкоя ужасна буря, трескавица, грѣмотевица, молний, землетрѣсения, катаклизми, свѣтопрѣдставление най-послѣ, за да не може да стане разговорътъ!

Уви, напредъдно! Улицата съвсѣмъ пуста, мрътва, сѣкашъ коварно, нарочно иска да ограда разговора ни отъ всѣко смущение и отвличане...

А небето? То си остая ясно, тихо; никога не ми се е сторило толкова глупаво да виси надъ земята. Нито косъмъ облачецъ нѣма, каква мълния?.. Страшната мълния сега се олицетворяваше отъ